

**Декларація єпископату Української Греко-Католицької Церкви про
неканонічність Львівського псевдособору 1946 року**

Деклярація неважності Львівського синоду 1946 року

Божественний Спаситель оснував одну святу соборну апостольську церкву. У цій церкві наші предки преїняли християнську віру за святого Володимира, коли ця Церква була одна і неподільна, тобто коли вона перебувала в повній єдності з Римським Архиєреєм, Наступником Св. Апостола Петра. У такій католицькій єдності знаходилась Українська Греко-Католицька Церква в Західній Україні після останньої світової війни, маючи свого митрополита і єпископів, які з'єднані з особою Вселенського Архиєрея, правили і пасли повірене їм стадо.

Цю єдність намагався зірвати Львівський збір, що безправно назвав себе «**собором**», яким він не був і не міг бути, бо в ньому не брав участі жоден із єпископів УГКЦ, які в тому часі були ув'язнені, а присутність деяких священників і мирян не вистачає для важності і правосильності правдивого собору, тим більше, що їх участь була вислідом чистого насилля безбожної світської влади.

Насилля над УГКЦ засудив Вселенський Архиєрей Пій XII у своїй енцикліці «**Орієнталес Омнес**» з 23 грудня 1945 року. Потім цей же Пій XII став знову в обороні нашої страдальної Церкви в своїй Деклярації з 15 грудня 1952 року. Подібно теж недавно Папа Іван Павло II своїми заявами з 19 березня 1979 року і 7 лютого 1980 року, а також з нагоди святкування 1000-ліття Хрещення Київської Руси, дав до відома цілому світові, що Українська Греко-Католицька Церква існує і живе.

Римський Апостольський Престол, отже, не одноразово ствердив неканонічність і неважність-недійсність Львівського псевдособору 1946 року та нап'ягнував цей історичний обман. Українська Греко-Католицька Ієрархія завжди теж осуджувала цей насильний і незаконний акт і проповідувала всім людям доброї волі про страждання своєї Церкви на рідних землях. Хоч довгі десятиріччя вона була змушена провести в катакомбах, вона не заломилася і не вмерла, а вийшла з довголітнього підземелля ще більше загартована і скріплена у вірі й любові до Бога і свого народу. Тому, ідучи слідами своїх попередників, ми, єпископи Української Греко-Католицької Церкви, вперше зібрані на Синоді в Архикафедральному Соборі св. Юра у Львові після стільки десятиліть переслідувань і гонінь, у тому самому місці, де перед 46 роками був скликаний Львівський псевдособор, зібрані кругом Блаженнішого Мирослава Івана Кардинала Любачівського, цим заявляємо всім

членам духовенства, чернецтва й усім нашим вірним в Україні і на поселеннях та перед цілим світом, що собору чи синоду нашої Церкви, на якому вона зривала б свій святий зв'язок з Римським Апостольським Престолом, ніколи не було, і що так званий «Львівський собор 1946 року» не мав і не має нічого спільного з нашою Українською Церквою, яка була і є вірним членом Христового Таїнственного Тіла – Вселенської Церкви, якою видимим Головою на землі є Святійший Отець Папа Римський – Наступник Святого Апостола Петра та Намісник Господа нашого Ісуса Христа.

Тому ми, єпископи УГКЦ, зібрані на цьому Синоді, ще раз осуджуємо цей псевдособор і заявляємо його неканонічним і недійсним.

Дано в Львові при Архикатедральному Соборі св. Юра.

29 травня 1992 року Божого –

† **Мирослав Іван Кардинал Любачівський**, Верховний Архієпископ Львова.

† **Володимир Стернюк**, ЧНІ, Архієпископ, Титулярний Маркіянополя.

† **Филимон Курчаба**, ЧНІ, Титул. Абриту, Помічник Архієпископа Львова.

† **Юліян Вороновський**, ЧОС, Помічник Архієпископа Львова

Публікується за вид.: *Світло* 7-8 (1992) 249.